

Egzamin semestralny z historii – semestr VI

Zadanie 1.

Adolf Hitler, Mein Kampf Mówiąc zwięźle, każde skrzyżowanie rasy daje zawsze w wyniku: 1. upadek poziomu wyższej rasy, 2. fizyczny i duchowy regres oraz związany z tym początek, chociaż powolnego, to jednak nieuniknionego, postępującego charłactwa. Przyczyniać się do takiego rozwoju - oznacza grzeszyć przeciwko woli wiecznego stwórcy. Tu, naturalnie, przypomina się czysto żydowski, zuchwały i głupi zarzut wysuwany przez współczesnych pacyfistów: „To właśnie człowiek pokonuje naturę!” Wszystko, co dzisiaj podziwiamy na ziemi - wiedzę i sztukę, technikę i wynalazki - stanowi tylko twórczy produkt niewielu ludów, a być może jednej rasy. Człowiek, który zaprzecza prawom rasowym i lekceważy je, pozbawia się szczęścia, które się przed nim pojawia. Przeszkadza w zwyczajnym pochodzie lepszej rasy, a tym samym pierwszemu warunkowi wszelkiego postępu. W konsekwencji, obciążony wrażliwością ludzką, upodabnia się do bezradnego zwierzęcia.

1. Jakich argumentów używa autor na rzecz czystości rasowej?

2. Jakie cechy charakteru ujawnia autor „Mein Kampf”?

Zadanie 2,

Na podstawie tekstu i wiedzy pozaźródłowej sformułuj definicję pojęcia rasizm.

Korzystając z podanego tekstu, uzasadnij, że kolonialna przeszłość Afryki jest przyczyną występowania wojen domowych i międzypaństwowych na tym kontynencie. W 1977–78 doszło do największej w niepodległej Afryce wojny między Egiptem i Somalią, a 1978 do granicznej wojny tanzańsko-ugandyjskiej. Terenem wieloletnich krwawych konfliktów zbrojnych był też Czad, w którym interweniowała militarnie Libia, co spowodowało 1988 wybuch wojny czadyjsko-libijskiej. Przez wiele lat w walki w Czadzie była też bezpośrednio zaangażowana Francja, a pośrednio – USA i ZSRR. Do podobnych wydarzeń doszło także w Sudanie, Rwandzie, Burundi, Republice Środkowoafrykańskiej, Zairze (obecnie Demokratyczna Republika Kongo), Zimbabwie i Lesotho. Do końca lat 80. walki partyzanckie toczyły się również w Saharze Zachodniej (POLISARIO przeciw okupacji marokańskiej) i w RPA (zbrojny ruch oporu czarnych przeciw apartheidowi). Po 1960 ujawniło się też w Afryce kilkadziesiąt sporów terytorialnych między państwami. [...] Państwa Afryki znajdują się dopiero na wstępnym etapie konsolidacji narodowej i społeczno-politycznej, a doświadczenia niezależnej państwowości są jeszcze bardzo świeżej daty. Kraje afrykańskie są narażone na wewnętrzny rozkład na skutek nierozstrzygniętych problemów granicznych i etnicznych. Upowszechnianie się polityki „czystek etnicznych” może prowadzić do wojen domowych i międzypaństwowych, których celem stanie się tworzenie państw narodowych. Nie wróży to dobrze stabilizacji politycznej, gospodarczej i społecznej w perspektywie 1. połowy XXI w.